

101 MINUT

Štěpán
Kopřiva

101

MINUT

CREW

Děkuji všem, bez nichž by tato kniha nikdy nevznikla –
především insiderům z prostředí pražské dopravy a složek IZS.

ŠK

Z důvodu hojného výskytu odborných termínů a zkratek je
na konci knihy stručný slovníček, který v případě potřeby
neváhejte konzultovat.

© Štěpán Kopřiva, 2022

© Nakladatelství CREW s. r. o., 2022

ISBN 978-80-7679-122-0

Den, kdy zemřete, začne úplně běžně.

Probudí vás neoblomné pípání budíku. Zamáčknete ho, odhodlaně vystrčíte nohu zpod deky a za pět minut budík zamáčknete znovu. A tentokrát už doopravdy vstanete; co nejtíšeji, abyste nevzbudili svou drahou polovičku. Ranní rutinu absolvujete na autopilota. Záchod, v kuchyni vodu do rychlovarné konvice, dvě lžičky kávy do hrnku, žádný cukr, zalít vřící vodou, koupelna a sprcha. Oblečení, vypítí turka u kuchyňského stolu, zatímco palcem šmrdláte po displeji mobilu, vylití lógru do dřezu, umytí hrnku a opět koupelna: vyčištění zubů a závěrečný pokus o doladění vzhledu. Kontrola aktovky, v předsíni obléknutí kabátu, hledání lžice na boty pod bundami, obutí. Zaklapnutí dveří, seběhnutí schodů, chodník. Venku je ještě tma.

Jsou čtyři minuty po páté hodině ranní.

Vzduch je mlžný a lepkavý. Na rohu bliká popelářské auto, žena v kroksech hladově nasává nikotin a její pudl očichává zmačkanou pivní petku. Ulice jsou vylidněné a vaše kroky znějí na dlažbě neadekvátně hlasitě.

Do hlubin stanice Křižíkova sjíždíte podél zarámovaných reklam. Téměř polovina z nich inzeruje nové knihy a vás mimoděk napadne, jak vlastně nakladatelé dospěli k závěru, že metrem se přepravují převážně knihomolové.

Souprava zastaví u peronu v pět deset. Toho dne je to teprve třetí vlak, který vyjel ze směru Černý Most. Ve vagonu je devatenáct lidí, obsazena je tedy přesně polovina sedadel. Dobrá

třetina cestujících má zavřené oči, ostatní koukají do knih, mobilů nebo jen tak do prázdna. Tělnatý chlapík v uniformě bezpečnostní agentury luští sudoku. Růžovovlasá dívka má v uších špunty sluchátek a na očích černé brýle. Taškami ověšená matka otáčí před tříletým synem stránky leporela. Vedle ní sedí muž v maskáčové čepici, drtí čelistmi žvýkačku a naslouchá tichému líčení toho, jak se polámal mraveneček a jak to ví celá obora. Černý labrador pod sedadlem si dal hlavu mezi packy a mžourá na boty kolem sebe. Nenalíčená třicátnice v rudých teplácích Adidas si v odrazu dveřního skla vytírá z očí ospalky. Vystoupí s dalšími šesti pasažéry na Národní. Na Karlově náměstí proti vám usedne padesátiletá žena s vypelichanými blond vlasy a v džínové bundě s nápisem Wild Life. Vypadá, že ho rozhodně žije. Dveře se zavřou a zápletka s polámaným mravenečkem kulminuje: povolání lékaře vyšetří srdeční chlopuň a předepíše třikrát denně prášek cukru. Očividně je v žoldu řepné lobby. Souprava vyjede ze stanice, ponoří se do tunelu a akceleruje.

Vytáhnete mobil a zkontrolujete hodiny. Pět devatenáct. Dnes budete v práci včas.

Přesně v tu chvíli vlak s trhnutím zastaví.

A všechno se propadne do tmy.

5:23

„Který rozvodny klekly?“

„Řeporyje i Chodov.“

„Takže jedou jenom Malešice?“

„Jo.“

„Kurva.“

„Jo.“

„To znamená, že bez elektřiny je... kolik? Polovina Prahy?“

„Necelá. Hlavně západ a jih. Sever drží Mělník, východ Malešice a Mochov.“

„Kurva,“ zopakoval Holzinger a kroutil se na sedadle, jak si dopínal boják. Do hasičského auta nastoupil jen v tričku a kalhotách s kšandami. „Takže městský nám nepomůžou.“

„Ne,“ potvrdil Trchal. „Jsme v tom sami. Podle toho, co říkal Maštalka, toho mají městský plný brejle. Nejmíň dvanáct lidí uvízlejších ve výtazích a k tomu bouračky na zhaslejších semaforech, kde vystříhávají lidi z plechů. A to mají ještě kliku, že to vypadlo takhle brzo ráno, ne v plném provozu.“

„No to my taky,“ promluvil poprvé Jirčák. „Kdyby se to stalo o hodinu později, tak by se nám v tunelu nezaseklo jenom jedno metro.“

„To je fakt,“ řekl Holzinger. „Máme kliku.“

„Jo,“ souhlasil z předního sedadla Trchal, ale v duchu si pomyslel, že zrovna Holzinger by o nějaké klice neměl vůbec mluvit. „Když to spadlo, bylo na běčkový trase jenom osm vlaků. Sedmi se podařilo zastavit ve stanicích nebo do nich dojet díky

sklonu trati. Ve směru na Černý Most stojí soupravy ve Stodůlkách, Jinonicích, na Andělu, Invalidovně a v Rajské zahradě, ve směru na Zličín v Nových Butovicích a Kolbenově. Na áčku stojí ve stanicích všech osm vlaků, na cěčku všech pět.“

„Máme kliku.“

Holzinger se rád opakoval a Trchal si přál, aby to přestal říkat.

Pohlédl přes přední sklo. Scania CAS 24 Hasičského záchranného sboru Dopravního podniku se řítila po Vinohradské. Jeli po tramvajových kolejích a Trchal vyslal tiché poděkování autorovi Manuálu tvorby veřejných prostranství, že na zdejší trať ještě neprosadil zatravněný povrch. Jasně, vypadá to náramně přírodně a ekologicky progresivně a jakože zelené město a tak vůbec, ale když se potřebujete co nejrychleji dostat k zásahu a nemáte možnost vjet na koleje, může to vaše zelené město v konečném důsledku taky stát pár lidí život.

Ve scanii seděli v obvyklém rozložení: Trchal jakožto velitel družstva vpředu, vedle řidiče. Za volantem se hrbil Štrangler, který v posádce zastával funkci šoféra a strojníka, a na zadním sedadle se soukali do výstroje Jirčák, Holzinger a Klarovič, v družstvu působící coby číslo dva, tři a čtyři.

Před cisternou uháněl červený Volkswagen Transporter – VEA se Zavřelem, velitelem směny. Oba vozy měly zapnuté sirény i majáky; Vinohradskou duněla plná diskotéka.

„Co kluci ze Zličína?“ chtěl vědět Holzinger. Jirčák nic neříkal. Trchal vzdáleným cípem vědomí zaznamenal, že je dnes neobvykle zamlklý – vlastně už od začátku směny. Když přišel, pozdravil v šatně jenom na půl úst, převlékl se a šel okamžitě šlapat na běžecký pás. Aní si v místnosti nerozsvítil; desítky minut znělo z temného otvoru dveří jen šustění gumového pruhu a těžké oddechování.

Snad je v pohodě, pomyslel si Trchal – ale to byla jediná myšlenka, kterou tomu věnoval. Momentálně vážně neměl kapacitu, aby se o podobné věci staral. „Maštalka jim ve Zličíně vyhlásil poplach dálkáčem,“ odpověděl Holzingerovi. „Už

vyjeli. Sice v minimálním stavu – tři plus jedna –, ale vyjeli. Měli by na místo dorazit zároveň s náma.“

„Aspoň že tak,“ navlékl si Holzinger kuklu.

Jirčák dál mlčel a zíral z okna. Vpravo se mihly rezné cihly Plečnikova kostela Nejsvětějšího srdce Páně, vlevo zase zhasnutý štít Raiffeisenbank: na místě, kde kdysi bývala jedna z největších pražských videopůjčoven. Jirčák sem chodil Monice půjčovat kazety s pokémony. A cestou pro ni v Čechových sadech sbíral kaštany, aby si mohla dělat zvířátka. Kristepane, to už je let, pomyslel si Jirčák. A jak se všechno změnilo. „Už se ví, co tu havárii zavinilo?“ zeptal se nahlas. „Myslím na těch čtyřstovkách v Řeporyjích a Chodově. Ví se, co se tam stalo? Neříkal něco Maštalka?“

Trchal se obrátil. Chápal, že se Jirčák ani tak neptá na konkrétní příčinu, jako spíš jestli je nehoda v rozvodnách závažná a jak dlouho může výpadek trvat. „Neví se. Nebo aspoň ne na našem dispečinku. Jediný, co Maštalka slyšel, že ani k jedné rozvodně nebyl výjezd. Takže tam nehoří žádné transformátorové oleje jako posledně. Ale jinak to fakt může bejt cokoliv.“

„Hm,“ udělal Jirčák. Narazil si na hlavu galletku a utáhl podbradní řemínek. Trchal si ho krátce přeměřil a zase se otočil zpátky.

„Bereme bégéčka, nebo vzducháče?“ ozval se poprvé Klarovič. Do konverzace se zapojoval ještě méně než Jirčák – ale v jeho případě to nikomu divné nepřipadalo. Byl mezi nimi nový a šlo o jeho první zásah v metru. Žádného z hasičů nepřekvapovalo, že mu není do řeči; každý si dobře pamatoval, jak se cítil, když šel poprvé pod zem.

Trchal se nemusel dlouho rozmýšlet. „Bégéčka. Sichr je sichr. Přece jen – jdeme do tunelu. Kdo ví, jak to tam bude vypadat.“

Nikdo neprotestoval. Hlavně proto, že velitel družstva měl pravdu: ve vzducháčích máte kyslík sotva na čtyřicet minut, kdežto v bégéčkách na čtyři hodiny (teoreticky; prakticky spíš na tři a půl).

„Hele a odkud tam vlastně vlezeme?“ napadlo Holzingera.
„Je ta souprava blíž Andělu, nebo Karláku?“

„Karláku. Zůstala viset pod posledním pilířem Palackýho mostu.“

„Kurva,“ vyjádřil se potřetí Holzinger. „Takže jdeme pod Vltavu, jo?“

„Jo.“ Trchal se po něm neohlédli; upíral pohled přímo před sebe. „Vezmeme to z Palačáku.“

Štrangler vjel do křižovatky s mrtvými semaforů a ohnul to doleva. Pneumatiky zakvílely, jak CASka zatočila do Šumavské.

5:30

Brzdové pakny zaskřípěly a scania se zhoupnutím zastavila u pomníku Františka Palackého; přímo před zmučenými obličejí obětí pobělohorského útluhu. Zavřelův VEA parkoval pro změnu pod zdviženou levačkou Čechie.

„Jednotka na místě, Palackého náměstí,“ nahlásil Trchal do tetry. Současně třesly dvoje dveře a Jirčák s Holzingerem a Klarovičem vyskákali na dlažbu. Trchal si ještě strčil do kapsy klíč od zbrojnice a seskočil za nimi. Štrangler už byl z kabiny venku a vytahoval hliníkovou roletu, aby otevřel vybavení. Jirčák popadl sekeru, Trchal zkratovačku a Holzinger hooligana – a bez jediného slova se rozeběhli přes náměstí. Klarovič za nimi. Velitel zásahu Zavřel, který měl dvacet sekund náskok, mezitím dorážoval k sestupu do metra, doprovázen v těsném závěsu Lehovským, svým řidičem. Trchal a jeho muži mu byli v patách – ale ještě než stihli zmizet pod zem, zabrzdila vedle jejich scanie zličínská tatra. Z předních dveří vyskočil Nejman a Trchal na něj v poklusu mávl. Nejman kývl.

Seběhli po schodech do vestibulu. Posprejované pekařství mělo zavřeno, ani stánek s elektronickými cigaretami ještě nevybalil své zaručeně zdravé nikotinové zboží, ale před zavřenými dveřmi stanice už se stačil nahromadit hlouček debatujících cestujících. Zavřel s Lehovským se skrz ně prodrali. „S dovolením... děkuju... dovolte... děkuju.“ Jedno křídlo skleněných dveří bylo otevřené, zahrazené pouze tabulí s namáraným nápisem PROVOZ DOČASNĚ PŘERUŠEN. Zavřel

s Lehovským se kolem tabule protáhli. Trchal, Jirčák, Holzinger a Klarovič je dohonili u vstupu do přepravního prostoru. Společně prodsali mezi značkovači jízdenek. Budka dozorčího stanice byla otevřená a prázdná.

Eskalátory pochopitelně stály. Při výpadku proudu nefungují žádná silová zařízení: žádné jezdicí schody, žádné výtahy, žádné ventilátory. Podrážky hasičských haixek zaduněly na stupních z hliníkové slitiny.

V eskalátorovém tubusu vládlo šero a dolní konec se rozplýval ve tmě (pracovalo jenom nouzové osvětlení napájené z baterkárny: tudíž svítila pouze každá pátá zářivka). Stanice Karlovo náměstí je čtyřicet metrů pod zemí; spolu s Můstkem a Náměstím Republiky představuje nejzahluobenější trojici stanic na trase B. Trchal sbíhal schody těsně za Klarovičem, a když nováček pootočil hlavu, velitel družstva si všiml, jak má napjatou kůži na lícních kostech. Trchal ho naprosto chápal: i když on sám byl veterán, stejně cítil, jak se mu při sestupu do zešeřelých hlubin stahuje žaludek nervozitou – a dokázal si představit, jak musí být člověku, který tohle absolvuje poprvé. Bez ohledu na to, že za sebou má třicetiletou hasičskou praxi.

Klarovič byl v tomto ohledu absolutně typickým... i absolutně netypickým zástupcem nové krve v HZS DPP. Typickým proto, že většinu nových rekrutů v poslední době tvořili lidé s podobnou minulostí: vesničtí dobrovolní hasiči, kteří měli dost zkušeností na to, aby mohli bez absolvování NOVky rovnou nastoupit do rotace (dopravní podnik už si dávno nemohl vybírat; heroická devadesátá a nultá léta, kdy se lidé do tehdejší divize Metro jen hrnuli, byla nenávratně pryč). A netypickým proto, že byl ve svých třiapadesáti letech bezkonkurenčně nejstarším „mokrým“ hasičem DPP. Ne že by na to fyzicky neměl. Při svých dvou metrech výšky si Klarovič stále zachovával impozantní muskulaturu – jak uznávali všichni, kdo ho ve staniční cvičebně viděli jet mrtvý tah. Osud, který ho v tomto věku do sboru dopravního podniku zavál, měl prozaickou podobu bratrových dluhů, jež vyústily v exekuci rodinného šumperáku.

A tak se Klarovič ve svém pokročilém věku ocitl na hasičské ubytovně ve společnosti dvacetiletých mladochů. Trchal zrovna minulý týden zaslechl, jak se Klarovič komusi zasmušile svě-řuje: „To jsi věděl, že ty mladý dneska neposlouchaj nic jiného než slovenskej hip hop? Člověk aby měl sluchátka s AC/DC i ve sprše.“

Asi ve dvou třetinách sestupu potkali skupinu cestujících, kteří původně čekali na metro a při výpadku uvízli na nástupišti. Teď se ploužili vzhůru po středním eskalátoru. Pohled na hasiče, míjející je po pravých schodech, hlouček využil jako záminku k zastavení a natočení si je na mobily. O pětadvacet sekund později měl další příležitost, když kolem něj produpalo Nejmanovo tříčlenné družstvo.

Zavřel s Lehovským a Trchalovými lidmi mezitím dorazili na konec dlouhých eskalátorů a proklusali spojovací chodbou. Následovaly krátké eskalátory a pak už jejich kroky třesly o plechy spodní podesty a hasiči vstoupili do stanice.

Panovalo tu ticho a prázdno. Světlo nouzových zářivek chabě pableskovalo na pilířích s lisovanými tvarovkami a propůjčovalo stopadesátimetrové hale atmosféru diamantové dračí sluje. U protiteroristického odpadkového koše na ně čekala dozorcí stanice. V podobných případech měla za úkol evakuovat z prostor metra každého, kdo nepatřil k personálu. Šlo o drobnou, malou ženu s vyschlým obličejem. Odbarvené konečky vlasů, které jí lezly zpod červené čepice, působily ucouraným dojmem.

„To byli poslední?“ ukázal Zavřel hlavou k eskalátorům. „Ti, co jsme potkali? Víc lidí už tady není?“

Přikývla. „Teď jsem to ještě jednou prošla. Všichni jsou pryč.“

„Dobrá práce,“ zamručel Zavřel a Trchal věděl, že to neříká jen tak. Velitel směny často zdůrazňoval, že zatímco oni jsou coby hasiči dopravního podniku na podobné situace zvyklí, pro staniční dozorcí to rozhodně není běžná rutina – a navíc jsou tam až do příjezdu HZS na všechno sami. Spolehlivé splnění

povinností by se za takových okolností nemělo brát jako samozřejmost.

„Díky,“ odpověděla dozorčí. Snažila se tvářit klidně, ale Trchal si všiml, jak je její tvář pod štítkem služební čepice pobledlá.

Rozhlédla se po nich. Protože v té chvíli dorazilo už i Neimanovo družstvo, tyčilo se kolem ní devět temných figur, všechny o hlavu vyšší než ona, sedm z nich v plné zásahové výstroji, navlečené do černomodrých bojáků (oficiálně *třívrstvého zásahového oděvu z meta-aramidových vláken*), s galletkami (oficiálně *přilbami Gallet ze vstříkovaného termoplastu a s integrovanými obličejovými štíty*) a zavěšenými bégéčky (oficiálně *kyslíkovými dýchacími přístroji Dräger BG4*), včetně dvoulitrových lahví. Jediní, kdo na sobě neměli plnou výstroj, byli Zavřel s Lehovským. Zavřel měl coby velitel zásahu v popisu práce celou akci řídit zvenčí a Lehovský zase všechno natáčel služebním digitálním fotoaparátem. I teď. Každé rozhodnutí muselo být zaznamenáno; stejně tak se nahrávaly i veškeré hovory, které uskutečňoval dispečink HZS DPP na stanici v Hostivaři. Každý krok musel být zdokumentován, aby se v případě průšvihů mohlo určit, kde se stala chyba. A kdo za ni může.

Dozorčí vrazila ruce do kapes modré vesty, jako kdyby se jí náhle zmocnila zima. „Co bude teď?“ zeptala se.

„Teď?“ opakoval Trchal. „No teď vyzkratujeme přívodní kolejnici a vlezeme do tunelu.“

„Jen klid, jo?“ mírnil ho Zavřel. „Nejdřív zjistíme, jak je stav.“ Zvedl k uchu mobil, na kterém měl vlakového dispečera. „Tady Zavřel. Slyšíme se? Jak to tam vypadá?“

Jak to tam vypadá? pomyslel si Trchal. Co je to za otázku? Jak to v té soupravě může asi teď vypadat?

5:32

Tma netrvala dlouho.

Zářivky skleněně zakloktaly, bzikly a rozsvítily se. Ne všechny, pouze některé. Odhadem každá pátá. Ve vagonu se rozhostilo plíživé přítmí: známý interiér působil náhle nepovědomě a cize. Ve stínech se vznášely bílé ovály obličejů; cestující otáčeli hlavami a vyměňovali si pohledy. Zatím beze slova. Ostatně ani nebyl důvod – každý už párkrát zažil, že souprava v tunelu neplánovaně zastavila. Tudíž nikdo nepanikařil. Zatím. Někdo zaklapl knihu, někdo se podíval na hodinky. U několika tváří se barva osvětlení změnila z bílé na modrou, jak je zespodu ozářily displeje mobilů. Samozřejmě zbytečně; na trase B nebyl signál. Padesátnice v džínové bundě Wild Life zastrčila svůj perleťový huawei do kapsy a dramaticky si povzddechla. Ale jinak ve voze vládlo mlčení.

Ani vy jste nic neříkali. Ačkoliv vám už bylo jasné, že do práce včas nedorazíte.

To jste ještě netušili, že to bude dneska váš nejmenší problém.

Ticho přerušilo až zachrčení vlakového rozhlasu. Hlas strojvedoucího byl natolik zkreslený, že se nedalo poznat, jaký má vlastně tón. „Vypadá to, že na trati je menší závada. Žádám proto cestující o trpělivost. Za chvíli určitě pojedeme. Zůstaňte prosím na svých místech. Děkuju.“

Tohle už poněkud neobvyklé bylo.

Dívka s růžovými vlasy si sundala sluneční brýle a zamrkala. Matka s tříletým synem se rozhlížela a svírala lepoprelo

o polámaném mravenečkovi, jako by doufala, že bude moci každou chvíli pokračovat ve čtení. Vousatý mladík se sluchátky Koss přiblížil obličej ke sklu a pokusil se vyhlédnout z okna – ale venku panovala neprostupná temnota. Muž v uniformě bezpečnostní agentury rozvážně složil papír se sudoku a šoupl ho do kapsy. Pak se pohodlně opřel a propletl prsty.

Jenže neobvyklostem nebyl zdaleka konec.

Zanedlouho se totiž dostavil osobně strojvedoucí.

Viděli jste ho s předstihem, jak prochází sousedním vozem a promlouvá k pasažérům; někteří se zvedali ze sedadel a přibližovali se k němu, aby ho lépe slyšeli, jiní ho chytali za rukáv a vyptávali se – a strojvedoucí se u všech zastavoval, otíral si čelo a trpělivě odpovídal. Sice jste neslyšeli, co říká, ale viděli jste, jak cestující za jeho zády vstávají a hromadně otvírají horní části oken.

Strojvedoucí se propracoval na konec vagonu, otevřel oboje propojovací dveře a vstoupil do vašeho vozu.

Všichni se k němu obrátili. Dívka s růžovými vlasy si vyškubla špunty sluchátek z uší. Labrador pod sedadlem zdvihl hlavu. Chlap v maskáčové čepici se předklonil; jeho čelisti zpracovávaly žvýkačku, jako by ji chtěly rozdrtit na pentakvarky.

„Vypadá to,“ strojvedoucí pokročil kupředu, aby jeho slova dolehla až na druhý konec, „že ta závada je trochu vážnější, než se původně myslelo. Je klidně možné, že nepojedeme... že nepojedeme úplně hned. Že tu budeme pár minut stát. Ale,“ postoupil dál mezi sedadla, „není důvod k obavám. Nic závažného se neděje. Na odstranění poruchy se pracuje a hned, jak to bude možné, bude provoz obnoven. Je to jenom nepříjemné zdržení, nic víc.“

Pod stropem zavířil šelest tlumených hlasů, nad který se vznesl dotaz chlapíka v maskáčové čepici: „Co se stalo?“

„Výpadek elektřiny.“

„Copak to nemáte nějak zálohované?“ podivila se dáma s obrovskou pletenou kabelou. „To stačí, aby vylítly pojistky, a metro se jen tak zastaví?“

„Tohle nejsou vylítlé pojistky,“ otočil se k ní strojvedoucí. „Tohle je trochu větší. Proud do sítě přestaly dodávat dvě největší rozvodny ve městě. Netýká se to jenom metra. Bez elektřiny je polovina Prahy.“

„Notyvole,“ hekl kdosi.

„Blackout,“ prohlásila dívka s růžovými vlasy. „Normální blackout.“

„Ale dyť svítíme,“ namítl důchodce s úhledně zastřiženým knírkem. „Aspoň trochu. A to znamená, že sem nějaký proud jde, ne? Tak jak to, že nemůžeme jet?“

„Elektřina do osvětlení jde z vozových baterií. Jenže ty mají napětí jenom sto deset voltů – a to nestačí k tomu, abychom se rozjeli.“

„Mladý muži, já se asi zeptám úplně blbě,“ ozvalo se ze zadní části, „ale nemůžete elektřinu z těch baterií nějak... přeměrovat? Třeba do přední lokomotivy? Že bysme se do ní všichni namačkali, odpojili ji od vagonů a odjeli na ní?“

Strojvedoucí zachovával pozoruhodný klid. Byl to štíhlý třícátník s pískově žlutými vlasy a plíživou čelní pleší. „Souprava nemá žádnou lokomotivu. Na každém voze jsou čtyři elektromotory o výkonu sto šedesáti kilowattů – na každé nápravě je jeden. A ani veškerý proud z baterií nestačí k rozjetí jediného vozu.“

„Takže co? Co jste nám přišel vlastně říct? Že tady máme jen tak dřepět na zadku?“ promluvil opět muž v maskáčové čepici. „A čekat?“

Strojvedoucí na něj zaměřil pozornost. „Jsem ve spojení s vlakovým dispečerem z centrály na Bojišti a ten mě ujistil, že na odstranění příčiny výpadku se intenzivně pracuje. Určitě si dokážete představit, že všichni teď dělají, co je v jejich silách. Jsem si jistý, že tu nebudeme stát dlouho.“

Muž v maskáčové čepici zatnul zuby a odfrkl si. Sledovali jste, jak se jeho čelistní svaly vyboulily, když to nebohá žvýkačka definitivně odnesla, a sami se sebou jste se vsadili, že tenhle chlapík bude první, kdo ztratí nervy.

„Opakuju, že nám tady nehrozí žádné nebezpečí,“ zvýšil hlas strojvedoucí. „Stačí, abychom všichni zachovali klid, zůstali na svých místech a počkali, až se celá záležitost vyřeší.“ Rozhlédl se po voze. „Jenom bych vás chtěl poprosit: otevřete si tu okna.“

„Proč?“ chtěl okamžitě vědět muž v maskáčové čepici.

„Protože tyhle vozy nemají přetlakovou ventilaci, náporové větrání soupravy nefunguje. A podobná situace nastala i vně vlaku: ani jeden ventilátor v metru se netočí. Cirkulace vzduchu v celém podzemí se zastavila.“

„Takže... takže se tu udusíme?“ Hlas matky s polámaným mraveněčkem zabalancoval na hraně paniky.

„Ne, to určitě ne,“ ujistil ji strojvedoucí rychle. „To stoprocentně nehrozí. Vzduchu je v tunelech opravdu dost. Jde o teplotu. Vaše těla vyzařují teplo. A když do uzavřeného prostoru bez aktivního chlazení nacpete dvacet lidí, celkem rychle se tam udělá... no, poměrně horko. Mohlo by to tady být,“ v šeru se na vysokém čele zatřpytil pot a strojvedoucí si ho otřel, „nekomfortní.“ Krátká odmlka. „V této souvislosti bych se vás chtěl zeptat. Cítíte se všichni dobře? Není někomu nevolno? Nemá někdo potíže? Jakékoliv – ať už fyzické, nebo –“

„A i kdyby měl,“ skočil mu do řeči muž v maskáčové čepici, „co myslíš, že by se s tím asi tak dalo dělat? Co myslíš, že bysme zmohli, kdyby někdo z nás –“

Otevřenými dveřmi zazněl z vedlejšího vagonu výkřik.

Jakýsi mladík s kapucí přetaženou přes kšiltovku se tam znenadání vymrštil ze sedadla, chňapl po ovladači nouzového otevírání, otočil s ním a pak nacpal prsty mezi gumové lemy dveří a pokusil se je od sebe odtrhnout. Nešlo to ale tak lehce, jak si představoval, a když ho vedle stojící pasažér chytil za rameno, ohnal se po něm a trefil ho loktem do zubů – a pak couvl, zmateně se zatočil a hledal, kudy jinudy by se dostal ven. Potom udeřil pěstí do okna.

Po skle se rozběhly vlasové trhlíny.

Muže v maskáčové čepici ten výjev doslova katapultoval ze sedadla.

Proletěl do sousedního vozu jako černozeleňá šmouha. Strojvedoucí mu byl v patách. Ze sedadel se nejspíš zvedali další pasažéři – včetně vás; i když jste neměli příliš jasno v tom, co byste vlastně měli dělat. Přesto jste vyrazili za strojvedoucím.

Mladík mezitím praštil do okna podruhé. Výplň praskla.

To už byl muž v maskáčové čepici skoro u něj.

Mladík stihl udeřit do skla potřetí.

To byla ta rozhodující trefa. Okno puklo. Zacinkaly střepy, mladíkova ruka projela ven; ve vzduchu se zatočila lesklá spirála krve. Mladík vytrhl paži z díry, podíval se na zápěstí a zesinal.

Muž v maskáčové čepici ho strhl k zemi.

Oba zaduněli o podlahu k nohám pasažéra, který se stále ohromeně držel za naraženou čelist. Ve vzduchu se zaklátily ruce a nohy a mladík se ocítl na lopatkách. Jeho protivník ho zpacifikoval s účelnou bezohledností – i za tu cenu, že mu spadla maskáčová čepice a odhalila světu, že pod ní ukrývá mastnou pleš. Strojvedoucí k nim doběhl – a strnul při pohledu na rudou kaluž, která se rozlévala pod těly. Mladíkova ruka byla očividně pořezaná víc, než se prve zdálo.

„Lékárničku, dělej,“ houkl na něj muž bez maskáčové čepice, ale strojvedoucí už byl v pohybu. Udělal dva kroky směrem k čelní kabině, zarazil se, otočil a rozběhl se opačným směrem: logicky, protože momentálně se nacházel blíž druhému konci soupravy.

Muž bez maskáčové čepice vzhlédl ke kruhu tváří nad sebou. „Nemáte někdo nějakou...“, zasípal, „... ať to aspoň provizorně...“ Čísi ruka mu podala šálu, muž bez maskáčové čepice ji omotal kolem mladíkova předloktí a zaškrtl ránu. Rudá kaluž se přestala zvětšovat.

Šok se dostavil se strašidelnou náhlostí. Mladík se roztřásl. Ve vyvrácených očích mu bliklo bělmo. Zuby hlasitě cvakaly.

Jeho přemožitel se z něj sesmekl, ale stále ho nataženou paží tiskl k zemi, aby sebou zraněný netloukl o podlahu. Kdosi muži podal maskáčovou čepici a on si ji druhou rukou nasadil.

„To bude dobrý,“ zamumlal k mladíkovi. „Jenom klid. To bude dobrý.“

„Fetka to nezvládla,“ okomentoval to někdo z přihlížejících věcně. „Klasickej abst'áckej záchvat.“

„To přece nevíte,“ namítli jste. „Taky to může být klaustrofobie.“

Ale už ve chvíli, kdy jste to slovo pronesli, jste věděli, že jste ho vůbec neměli vypouštět z úst. Napověděl vám to způsob, jakým se po vás ostatní podívali: v jejich očích jako byste viděli odraz všech těch tun zeminy a vody nad vašimi hlavami; odraz tmy, která se smršťovala kolem vlaku jako gumový rukáv; odraz pocitu, že se vagon zmenšuje a utahuje kolem vašich těl jako těsná hliníková rakev. Polkli jste.

„To bude dobrý,“ hučel muž v maskáčové čepici. „To bude dobrý. Jen klidně lež. Všechno dobře dopadne.“

A přibližně tehdy se vás zmocnila předtucha, že k ničemu takovému nedojde.

5:34

„Rozumím,“ řekl Zavřel. „Kolik? Dobře. U-hm. Tak jo.“ Přikyvoval, jako by ho mohl vlakový dispečer na druhém konci telefonního hovoru vidět. „Aha? Hm. Uhm. Mhm. Hm. Jo. Mhm,“ dělal nepřetržitě deset sekund. „Ale zvládli to, ne? Jasně. A v jakým je stavu? M-hm. Dobře. Dobře. Ne, to je všechno. Takže mě přepojíte? Díky.“ Na chvíli svěsil pravačku s mobilem a druhou rukou si promnul tvář.

„Tak co?“ nevydržel to Trchal.

„Ještě moment, Martine, jo?“ odvětil Zavřel nepřítomně a opět zvedl telefon k uchu. „Tady velitel zásahu,“ oslovil očívidně jinou osobu. „Ano, už jsme dole. Potřebujeme vypnout přírodní kolejnici. Ano. Přesně tak, jdeme z Karlova náměstí. Kolej číslo jedna. Hm? Dobře. Děkuju. Konec.“ Otočil se k oběma družstvům. „Elektrodispečink,“ oznámil poněkud zbytečně. „Vypnou nám fanucem přírodní kolejnici.“ Vyslovil to správně *fanukem*, nikoliv *fanucem*, jak říkala většina zaměstnanců dopravního podniku.

„A pak se bude zkratovat pevnějma?“ zeptal se Holzinger. „Nebo tady na fleku?“

„Tady,“ odpověděl mu Zavřel. „Rovnou v kolejišti. Údržbáři přinesou zkratovačku.“

„Máme vlastní,“ pozvedl Trchal zařízení ze tří rudě nalakovaných tyčí, z nichž dvě byly dole spojené oprýskaným kovovým límcem. „Nemusíme čekat. Můžeme to udělat hned.“ Vykročil k hraně nástupiště.

„Ne,“ zamítl to Zavřel. „Necháme to na nich. Budou tu za minutu. Tu naši si vezmete do tunelu. Pro případ, že by bylo zapotřebí vyzkratovat další úsek.“

Trchal se neochotně zastavil.

„No a co teda říkal vlakovej?“ podrbal se na nose Nejman.

„Povídal, že strojvedoucí měl ve vlaku problémy. Někoho tam chytil amok a pořezal se o okno.“

„Jak je na tom?“

„Dali mu esmarcha a měl by bejt stabilizovanej. Ale čím dřív si ho přebere ZZS, tím samozřejmě líp. Vlakovej už je zavolal.“ Zamračil se. „To znamená, že ho budete muset dostat ven.“

„Takže nosítka?“ ujistil se Trchal.

„Jo,“ souhlasil Zavřel. „Radši jo. Ten pán je prej dost mimo. Těžko říct, v jakym bude stavu, až tam dorazíte.“

„Fajn.“ Trchal popošel pár kroků od skupinky a stiskl dlouze tlačítko na své kapesce. „Ondro? Tady Martin, budeme potřebovat nosítka, příjem.“

„Martine, tady Ondra,“ zachraptěla radiostanice Štranglerovým hlasem, „potřebujete nosítka, rozumím. Chcete scoop ráh, nebo vanu, příjem?“

„Tady Martin, radši vanu, z páteřáku by nám padal, příjem.“

„Tady Ondra, potvrzuju vanu. Hned vám ji tam hodím, příjem.“

„Tady Martin, rozumím, konec.“ Trchal se otočil a vrátil se zpátky ke skupině.

„– zatím nedokážou říct, kdy se jim to podaří nahodit,“ vysvětloval právě Zavřel. „Tudíž v tuhle chvíli neexistuje žádný časovej horizont. Já teda doufám, že než se k soupravě dostanete, budeme vědět víc a podle toho se tam zařídíme – ale teď musíme pracovat s tím, co máme.“

„Jasně,“ přikývl Nejman.

„Každopádně kdyby byla jen trochu šance, že obnověj dodávku v řádu desítek minut, zajistíte cestující ve vlaku. Nikam je tahat nebudete. Vláčct ve tmě tunelem kolik... sedmdesát osmdesát lidí...?“